

[Alsing Andersen.]

der ikke mere er tvivl om, af hvad art denne bevægelse er, på Kominforms møde i Ungarn i sidste halvdel af november måned 1949. Der blev her vedtaget en resolution, hvis titel er: forsvar for freden og kamp mod krigsforberederne. Resolutionen blev meget betegnende forelagt af en hr. Suslov, som også meget betegnende er propagandasekretær for Sovjetunionens kommunistparti. Efter en lang svada af de sædvanlige angreb og beskyldninger mod os andre opfordrer denne resolution — jeg citerer — til

„samling af alle ærlige fredsvener uden hensyn til religion, politiske synspunkter eller partimedlemsskab“, og bevægelsen skulle omfatte — jeg citerer igen —

„fagforeninger, kvinder, ungdom, kooperative foretagender, sportsforeninger, kulturelle organisationer, religiøse organisationer, videnskabsmænd, forfattere, journalister, kulturarbejdere, parlamentarikere o.s.v.“

Det understreges i denne resolution fra efteråret 1949, at det er af afgørende betydning at bekæmpe højresocialisterne, og de nævnes f. eks. med navne som Bevin, Attlee, Blum, Spaak, Schumacher, Renner, Saragat. Endvidere skal man kraftigt bekæmpe, hvad man kalder — jeg citerer — „reaktionære fagforeningsledere“ som Green, Carey og Deakin, der i denne fredsresolution betegnes som intet mindre end fredens bitreste fjender. Således, de socialdemokratiske partier, fagforeningernes ledere, det er fredens bitreste fjender. Kommunisterne har fundet melodien igen, den gode gamle melodi om socialdemokraterne som hovedfjenden, og nu skal det bruges i freds-kampagnen.

Men sådan ser altså denne spontane og såkaldt upolitiske fredsbevægelse ud, der her i landet blev holdt over dåben i bladet „Land og Folk“ den 6. januar 1950 som organisationen „Fredens tilhængere i Danmark“. I den kommende tid vil vi antagelig opleve forsøg på her i landet i nøje overensstemmelse med den brugsanvisning, som blev givet i resolutionen fra Ungarn i 1949, at oprette lokale komiteer over hele landet, i byer og landsbyer, på arbejdspladser, i fagforeninger, i andre organisationer, i gaderne i København o. s. v., overalt skal der laves freds-komiteer ud fra de betragtninger, som jeg her har trukket op. Det er altså baggrunden for det forslag, vi behandler her i dag, som er stillet fra kommunistisk side. Dette forslag til beslutning er en simpel udløber af Kominforms direktiver fra no-

vember 1949 og udelukkende beregnet til at være en løftestang for en dårligt maskeret kommunistisk partiagitation. Det er situationen, og nu ved altså alle, der skulle få anmodning om at være med i denne fredsbevægelse, hvad det er for noget, de skal bruges til. De skal simpelthen bruges som marionetter i et stykke, hvor det er Kominform, d. v. s. Sovjetunionens kommunistiske parti, der sætter i scene og trækker i trådene.

For dem, der har kendt kommunisterne gennem deres 30 års historie, er der ikke spor af nyt i det; det er hele den gamle historie om igen med uskyldigt udseende dækorganisationer med smukke navne, smukke formål, men altsammen underhånden dirigeret af kommunisterne, kun tjenende deres agitation, deres mistænkeliggørelse af anderledes tænkende, deres splittelsesarbejde indenfor arbejderorganisationerne, deres undermineringsarbejde af demokratiet o. s. v., o. s. v., altsammen efter diktat af particentralen i Moskva. Nå, det er altid endt med en fiasko for disse dækorganisationer, og det skal jeg love de ærede medlemmer, at sådan vil det også ende med disse freds-komiteer trods den støtteaktion, som nu er sat i scene her i dag med det forslag til beslutning, som er stillet.

De kommunistiske partier eller Danmarks kommunistiske parti, der er så ivrig efter at tale om fred og beskylder os andre for, at vi ikke er ivrige nok i fredens tjeneste, burde ellers, synes jeg, søge at klare for sig selv, f. eks. forklare os, hvordan det var med den store freds-kongres i Paris i april 1949 for snart et års tid siden, denne store freds-kongres, der også var opstået spontant, og hvoraf ganske vist det overvældende flertal ejendommeligt nok var kommunister, men som skulle være udtryk for en fredsbevægelse, ingenlunde iscenesat af kommunisterne. Det var ejendommeligt nok, at det her var „Land og Folk“, der slog denne freds-kongres ganske særligt op — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et enkelt kort citat. Den 24. april 1949 finder vi i „Land og Folk“ følgende telegram med overskrift:

„Paris, lørdag. Fra vor udsendte medarbejder.“

Telegrammet lyder sådan:

„Ved eftermiddagsmødets begyndelse på freds-konferencen i Paris blev der givet de delegerede følgende budskab: „Der er netop nu indløbet meddelelse om, at de demokratiske styrker i Kina har befriet Nanking.““

Det hedder videre i den udsendte medarbejders referat af mødet: